

Конотопська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів №9

До речі ...

Вересень 2011 №5

Про тебе є твоїх друзів

Сьогодні в номері:

- **Духовні цінності**
- **Від першої особи**
- **Слово — не горобець**
- **Цікавинки звідусюди**
- **Літературна**

сторінка

- **Вісті з-під парті**
- **Що нового?**
- **Фотофакт**

Золота барва палає!
Осінь у пору свою
входить і світ відчиняє...
Пора листування в гаю!
Полинуло листя у сонце,
Згоріло у барві своїй.
В неба сумній ополонці
синь аж по вінця стойть.
Ходить журба і питает:
"Літо чи бачив хто?"
Кожен своє шукає
Зо-ло-то.

Іван Сокульський

Духовні цінності

Успіхи людини в житті, її взаємини з іншими членами суспільства значною мірою залежать від уміння спілкуватися. Мова – найважливіший універсальний засіб спілкування людей, до якого можуть входити, крім висловлення думок, почуття й волевиявлення. Українська літературна мова належить до найпоширеніших високорозвинених мов світу. Видатний знавець української мови Д. Павличко писав: "Українська мова не бідна, не вульгарна, не кривоуста. Вона має свою особливу музичальність. Ця незображенна душа нашої мови, як золотоносна ріка, виблискуює на хвилях народної пісні, переливається в душу нації, творить чуттєву нерозривність українського серця й української землі. Геніальні композитори Моцарт і Бетховен, Глинка й Чайковський, Барток і Нестор Стравінськийскористалися українськими мелодіями у своїй творчості, а це значить, що вони чули вібрацію найвищих небес нашої мови. Українська мова не вчора придумана. Вона не сирота, вона має слов'янську родину і світову славу. Вона має все".

Цікаво, що українська мова мала статус, доторкнувшись до державного, уже в XIV – першій половині XVI століття, оскільки функціонувала в законодавстві, судочинстві, канцеляріях, державному й приватному листуванні.

Чотирнадцять років тому (6 листопада 1997 року) Президент України Леонід Кучма на підтримку ініціативи громадських організацій видав Указ "Про День української писемності та мови", у якому зазначалося: "Установити в

Подих слова (До Дня української писемності та мови)

Мова – це не просто спосіб спілкування, а щось більше значуще. Мова – це всі глибинні пласти духовного життя народу, його історична пам'ять, найцінніше надбання віків, мова – це ще й музика, мелодика, барви буття, сучасна художня інтелектуальна і мислительська діяльність народу.

O.Олесь

Україні День української писемності та мови, який відзначати щорічно 9 листопада в день вшанування пам'яті Преподобного Нестора-Літописця".

Преподобний Нестор-Літописець — киянин, у сімнадцять років прийшов у Києво-Печерську лавру послушником. Прийняв його сам засновник монастиря преподобний Феодосій. Молитвою та послухом юний подвижник невдовзі перевершив найвидатніших старців. Під час постригу в ченці

Найвизначнішою працею Нестора-Літописця є «Повість временних літ» — літописне зведення, складене у Києві на початку XII століття. Це перша в Київській Русі пам'ятка, у якій історія держави показана на широком

му тлі світових подій. Преподобний Нестор доблизький до державного, вів розповідь з літописних зведеній кінця XI століття до 1113 року. Усі наступні літописці лише переписували уривки з праць преподобного Нестора, наслідуючи його. Але перевершили так і не змогли. «Повість временних літ» була і зали-

шастється найвидатнішою пам'яткою слов'янської культури. Тому преподобного Нестора-Літописця можна по праву вважати батьком не лише вітчизняної історії, а й словесності.

Виникнення письма має надзвичайно важливе значення в історії будь-якого народу. Упродовж віків учених цікавлять питання: коли і як народилася слов'янська писемність, слов'янська абетка і чи мали наші предки до цього якісь інші писемні знаки?

Довгий час побутувала думка, що наша писемність з'явилася лише після хрещення Русі, коли з Візантії та Болгарії привезли на Русь богослужебні книги. Проте у багатьох місцях, де мешкали наші пращури, археологи знаходили на кам'яних плитах, амфорах тощо таємничі, незрозумілі знаки.

Перший історик давньої слов'янської писемності, болгарський учений чернець Чорноризець Храбр розповідає про два етапи розвитку слов'янського письма. Перший, коли слов'яни були ще язичниками і користувалися «чертами і резами». Другий етап — після прийняття християнства, коли вони почали писати римськими грецькими письменами. І так було до того часу, поки великими просвітителями слов'ян — братами Кирилом і Мефодієм — не був створений алфавіт. 863р. Візантійський імператор Михайло послав Кирила і Мефодія до Моравії, де церковну службу повинні були вести слов'янською мовою, і князь Ростислав просив надіслати «навчателя, який би пояснив мовою нашою християнську віру». Відповідь Кирила знаходимо у «Життях Кирила і Мефодія»: «Немічний я тілом і хворий. Але з радістю піду в Моравську землю, якщо не мають вони абетки своєї мови. Бо просвітити народ без письмен його мови однаково, що намагатися писати на воді!».

Відомо два види письма: глаголиця і кирилиця. Кириличний алфавіт з XI ст. широко застосовувався в духовній і світській літературі. У середині XVI ст. у східних слов'ян виникає друкарство та алфавіт, створений з окремими змінами на основі півуставного письма. Від давньоруського періоду його успадкували всі три слов'янські народи: український, російський, білоруський. У 1708р. за реформою, проведеною Петром I, старий друкарський шрифт було замінено у світській літературі гражданським. З XVIII ст. гражданський шрифт поширився в

Україні.

Кирилиця лежить і нині в основі нашого алфавіту.

За науковими розвідками лінгвістів, мова української народності почала формуватися ще у VI-IX столітті. У різні періоди літературна мова української народності поєднувалася в собі елементи давньоруської писемної мови (X-XIII ст.), українсько-білоруської (XIV-XV ст.), слов'яноукраїнської, староукраїнської («простої мови»), церковнослов'янської (XIV-XVII ст.). Інтенсивне формування нової української мови дослідники відносять до другої половини XVIII-XIX століття. Зачинателем сучасної української літературної мови вважається І. П. Котляревський, а основоположником — Т. Г. Шевченко. Разом з розвитком писемного слова український народ став великою нацією, здатною вирішувати питання будь-якої складності й ваги. Ще Вольтер писав, що всі основні європейські мови можна вивчити за шість років, а свою рідну мову треба вивчати все життя. Тому в 1989 році Верховна Рада УРСР надала українській мові статусу державної.

Мова — живий організм, вона розвивається за своїми законами, а тому треба у чистоті берегти цей нетлінний скарб, прислухаючись до порад відомого нашого поета Максима Рильського:

*Як парость виноградної лози,
Плекайте мову.
Пильно й ненастінно політь бур'ян.
Чистіша від сльози вона хай буде.
Вірно і слухняно
Нехай вона щоразу служить вам,
Хоч і живе своїм живим життям.*

Підготувала Аліна Кулішова

4 До речі ... ...

№ 5 Вересень 2011

Вісті з-під парті

Напередодні Дня української писемності редакція газети “До речі...” поцікавилася, як учні ставляться до української мови.

- *Чи хотіли Ви більше розмовляти українською мовою? Чи бажаєте удосконалити своє мовлення?*

Саша (4-Б) Не дуже, але хочеться її удосконалити. Поза школою при спілкуванні я не використовую української, оскільки живу в російськомовній сім'ї. До мови ставлюся позитивно.

Микита (1-Б) Якось не хочеться розмовляти, але покращити не завадить.

Влада (3-Б) Так, зрозуміла річ. Я люблю українську мову, адже вона мова нашого народу.

- *Як часто та з ким Ви користуєтесь українською мовою поза школою?*

Влада (3-Б) Частенько при розмові з друзями.

Віталік (2-А) Постійно розмовляю з родиною та друзьями.

Лера (2-А) Використовую рідко, але спілкуюся українською мовою зі своєю бабунею, вона з села.

Особисто мене проблема вживання рідної мови дуже хвилює, бо наша сім'я україномовна, от і вирішила звернутися до перехожих.

Олег Володимирович, 36 років, водоканал

Звичайно так. Уdosконалювати... немає часу, та воно вже не потрібне. Українською я переважно спілкуюся на роботі та з дитиною, коли виконуємо домашні завдання. Ставлюся гарно, адже це наша рідна мова, яку ми повинні любити.

Катерина Петрівна, 36 років, домогосподарка

Розмовляти хотілося б більше, але не маю такої можливості. Уdosконалити, не той вже вік. Часто використовую при розмові з батьками та сином. Вона мені до душі, але деякі слова не зрозумілі.

Ольга, 21 рік, салон "Гlamур"

От розмовляти хочеться, а удосконалювати ні. Не використовую я українську мову в житті, тільки на роботі, з відвідувачами. А взагалі, мова подобається

Andriй, 25 років, м. Київ

Звичайно, хочеться, а удосконалити тим паче. Розмовляю українською на роботі та з восьмимісячним сином. Мова красива, милозвучна, не розумію, кому вона не подобається?

Провівши опитування зрозуміла, що люди хочуть розмовляти українською, та не мають такої можливості. Але ж усе в наших руках!

Бесіду вела Анастасія Дорош

До речі...

53,3% громадян України спілкуються в побуті українською мовою, у той час як російською спілкуються 44,5%. Такі дані отримав Центр Разумкова в результаті опитування громадської думки, проведеного з 10 по 17 серпня 2011 року.

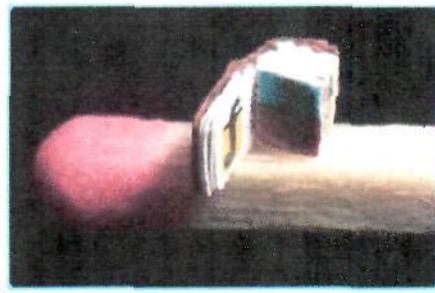
Цікавинки звідусюди

Історія виникнення книги бере свій початок з тих часів, коли створивши писемність, людство починає шукати способи матеріалізувати свої думки, передати наступним поколінням накопичені століттями знання та досвід.

- До винайдення Йоганом Гутенбергом (1400-1468) книгодрукування, книжки були рукописні, наприклад книга-сувій із текстом “Ілліади” Гомера довжиною близько... 150 метрів.
- Ще одна унікальна книжка, сторінки якої зроблені із срібла, а букви “написані” золотом. На виготовлення такого шедевру було витрачено більш ніж 50 кілограмів золота та близько 600 кілограмів срібла.
- У наші часи з'явилася “металева книга”. Виготовив її коваль Костов з болгарського міста Враца. Книга, 22 сторінки якої зроблені із... заліза, важить близько 4 кілограмів, хоча розміри її звичні – 18 на 22 сантиметри.
- Одним з найтовщих романів, напевно, слід вважати “Кларису” – роман англійського письменника Семюела Річардсона. Він містить 984 870 слів, майже на 200 тисяч слів більше, ніж у Біблії. Роман побачив світ у середині XVIII століття.
- Не менш цікаве і “Диявольське Євангеліє”, яке зберігається у королівській бібліотеці в Стокгольмі. Його обкладинка зроблена з дубових дощок товщиною 4 сантиметри, а прикрашають книгу масивні защіпки з кованого заліза. На виготовлення пергаментних сторінок пішло понад 100 козячих шкір.
- А ось мода на так звані мініатюрні книжки виникла наприкінці XVIII століття, завдяки примхам Марії-Антуанетти, яка забажала носити улюблені книжки... в рукавичці. Прапорителькою їх можна вважати старовинну рукописну мініатюрну книгу, яка зберігається в Єреванському книгосховищі Матенадаран. Її вага лише – 19 грамів.
- Найменша книжка видана у 1896 році в італійському місті Падуя, її розмір 16 мм х 11 мм, що дорівнює приблизно розміру нігтя на великому пальці руки. Одна з найбільших бібліотек світу – Національна бібліотека конгресу США. Заснована вона у 1800 році. Її книжковий фонд налічує 40 мільйонів примірників.
- Найбільша бібліотека в Україні – Національна бібліотека України ім. В.І. Вернадського. Заснована вона у 1714 році.
- Найперший у світі буквар з'явився в Англії у 1491 році.

Книжкові рекорди

6 До речі ... ...

№ 5 Вересень 2011

"Слово - не горобець!"

Як ми говоримо

(За матеріалами книжки Бориса Антоненка-Давидовича)

Ця рубрика для всіх, хто шанує рідну мову й хоче відкрити хоча б краєчок завіси, за якою величезні культурні багатства, та самовдосконалюватися.

• Вибачатися, прощати, дарувати, перепрошувати

Люди, що не дбають за культуру власної мови, часто помилково кажуть: «Я вибачаюся». Так сказати не можна, бо частка *-ся* означає *себе*, отже, виходить, що людина вибачає саму себе, тимчасом як уважає, що завинила чи помилилась перед кимось. Треба казати: *вивічте мені, прощайте мені, простіть мені, даруйте мені* або *я перепрошую*. Цей останній зворот — характерний для подільського, волинського та інших південно-західних говорів, де він поширився під впливом польської мови. Так само не можна казати: «За ці слова треба *вибачатись*», — а слід: «треба *попросити вибачення*» або «*треба перепросити*».

• Відкривати, відчиняти, розгортати

Часто слова *відкривати* й *відчиняти* вважають за синоніми, ніби вони означають одне й те ж, і кажуть: «*Відкрий вікно*» — замість «*відчини вікно*» або навпаки: «На нашій вулиці *відчинили нову крамницю*» — замість правильного: «*відкрили нову крамницю*». Українською мовою *відчиняти* можна двері, вікна, браму, ворота, кватирку, цебто те, що потребує певного фізичного зусилля рук людини («Хто торка, тому *відчинять*». — М. Номис). Якщо йдеться про початок функціонування певного закладу, виявлення властивостей або про те, що стає (стало) відомим для всіх, то слід казати *відкривати*, *відкрити*: «Переможці торішніх змагань *відкривають спартакіаду*» (І. Багмут); «Немов заслона впала і *відкрила* натури дивні красні дари» (Леся Українка); «В океані рідного народу *відкривай* духовні острови» (В. Симоненко); «Щодесьять хвилин хімікі планети *відкривають*, синтезують, одержують хімічну речовину» («Наука і суспільство»). Отже, правильно буде сказати: «На нашій вулиці *відкрыто* нову крамницю, яку *відчиняють* щодня о восьмій годині ранку». Відповідно до цього користуємося і дієсловами *зачиняти*, *закривати*: «Зачини вікно, бо буде протяг»; «Кінотеатр *закрито* на ремонт»; «Загальні збори *закрито* після прикінцевого слова доповідача».

Коли мовиться про книжку або зошит, то треба казати: *розгорнути*, а не *розкрити*, *згорнути*, а не *закрити*: «Я *розгорнула* книжку і прочитала епіграф» (Леся Українка); «Книжку *згорнув*, сховав у свою шаховку» (Б. Грінченко).

• Трапитися, статися, скойтися, зчинитися, учинитися

У сучасній художній літературі, а звідси в публіцистиці й діловій мові дієслово *трапитися* має тенденцію поширюватися, переходячи за свої значенневі межі й поглинаючи інші дієслова. Кажуть і пишуть, наприклад: «Учора з моїм братом *трапилася* біда — попав на вулиці під автомашину», — хоч тут куди більше підходять: *сталась*, *скойлася*, *зчинилася*, *учинилася* біда. У нашій класичній літературі й живому народному мовленні дієслова *траплятися*, *трапитися* стоять звичайно тоді, коли хочуть висловити дію, неозначену в часі, коли щось відбувалося чи відбулось у дуже віддаленому часі: «Натаці *траплялись* женихи» (І. Котляревський); «*Трапляється*, часом тихенько заплаче» (Т. Шевченко); «На віку, як на довгій ниві, всього *трапляється*: і кукіль, і пшениця» (прислів'я).

Там, де якась подія, а надто якесь лихо відбулись не так давно, де вони мають виразніший щодо часу характер, — треба шукати інших підходжих слів: *статися* («Жінка занедужала. Не знаємо, що з нею й *сталося*»). — Панас Мирний; «Не так *сталось*, як гадалось». — Приповідка), *скотися* («Що там скоїлося вчора межи вами, що Олександра прибігла до нас, мов несамовита?») — М. Коцюбинський), *зчинитися* («Тут гrimнув заш, зчинилося таке, мов буря всіх крилом своїм торкнула»). — П. Тичина), *учинитися* («Скажіть мені, будь ласка, що тут учинилося?») — Панас Мирний).

• Відрізняти й розрізняти

Ці слова часто плутають і ставлять їх одне замість другого: «Через короткозорість він не може *відрізнати* літери Н від П»; «Ніч була така темна, що не можна було *розрізнати* неба від землі». Значення дієслів *відрізняти* й *розрізняти* — дуже близькі, але між ними є певна різниця: *відрізняють* ті речі й поняття, що дуже далекі одне від одного: «Мова *відрізняє* людей від інших звірів» (Б. Грінченко); «Тим часом хмара насунулась і так стемніло, що води від землі не *відрізниши*» (О. Донченко); крім того, дієслово *відрізняти* означає «відокремлювати частину від цілого»: «Я роблю й маю право на своє добро. *Одрізніть* нас» (І. Нечуй-Левицький). А *розрізняти* — це значить «бачити або знаходити відмінність між речами й поняттями, дуже близькими своєю природою»: «Не може *розрізнати*, що говорять: стільки було сміху» (Ганна Барвінок); «Надворі панувала така темінь, що годі було предмети *розрізнати*» (О. Кобилянська); крім того, дієслово *розрізняти* має ще значення «розлучати, розділяти»: «Треба *розрізнати* парубка та дівку» (Б. Грінченко).

З цього випливає, що в наведених на початку фразах треба було написати: «Не може *розрізнати* літер»; «Не можна було *відрізнати* небо від землі».

Підготувала Ірина Анатоліївна Пасько, учитель української мови

Літературна сторінка

Школа завжди пишеться своїми талановитими учнями. На сторінках нашої газети ми вже розповідали про їхні досягнення в різних конкурсах та змаганнях. Сьогодні «Літературна сторінка» знайомить читачів із поетичним доробком шкільних майстрів слова: Діани Зінченко, учениці 7-А класу, Дмитра Тимошенка та Андрія Космінського, учнів 11 класу. Також насоложджуйтеся!

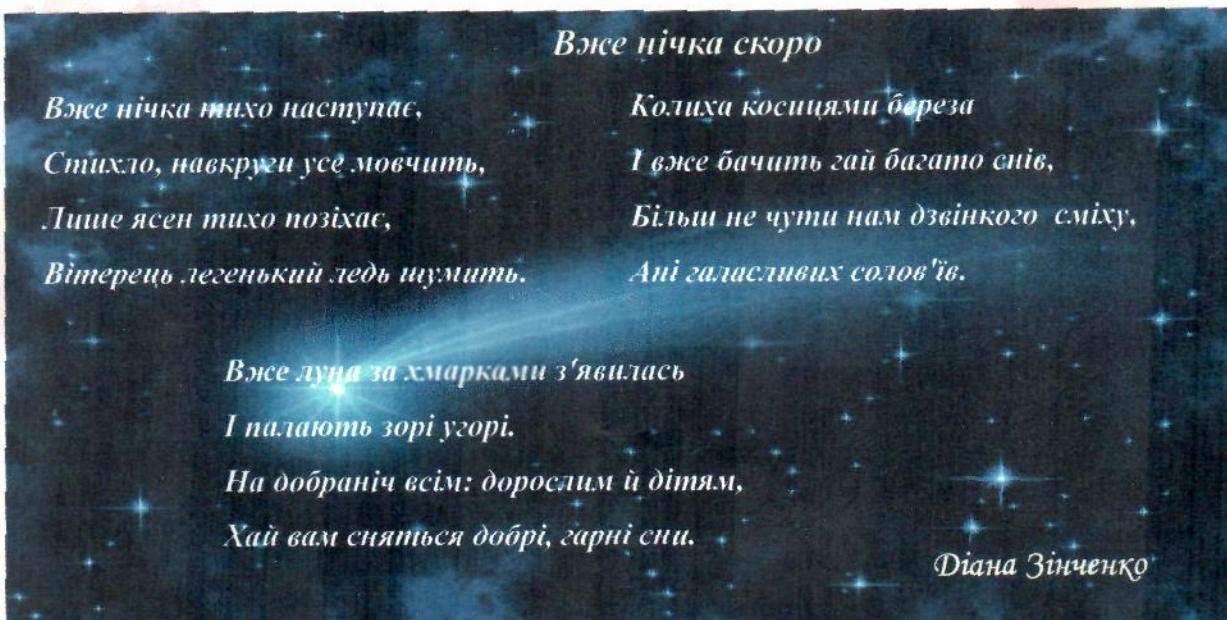

Diana Зінченко

Услід за подією

Стою я на березі річки,
Дивлюся в небесну блакить,
І серце у грудях радіє,
І пісня угору летить.
По річці гойдаються хвилі,
Десь чути пташине «кря-
кря».

Й здається, що це — чудо в
світі,
Й чудовим здається життя.
Позаду лісочок смеється,
Зозуля кує у гаю.
Багато таких є містечок
У пишнім моєму краю.

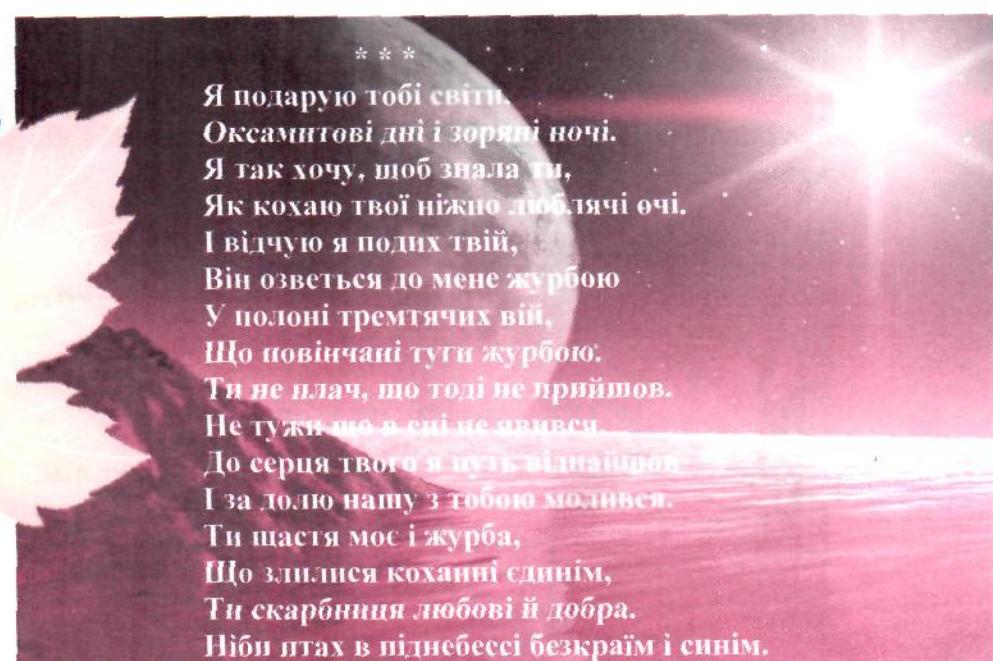
Дмитро
Пимошенко

***
Остановилось время для меня...
Застыли стрелки на часах старинных,
Не греют душу больше языки огня
И память заплутала в берегах пустынных.

Блуждаю я средь острых скал,
Что жизнью бренной называют.
Как долго все же я тебя искал.
Таких, как ты не забывают.

В твоём окуне не гаснет свет
К нему из тьмы тянусь я взглядом
К тебе прейду сквозь пепел лет
Когда вокруг все станет адом.

Через года, сквозь стон веков
Былые чувства возвращаются.
Сорвав замки со всех оков
Мы сможем вместе навсегда оставаться.

Андрій
Космінський

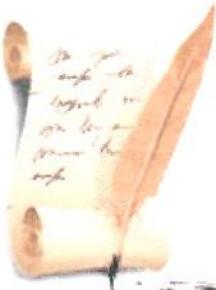
Погляд у майбутнє

Віками в'ється дим, реве луна
Від пострілів, розривів і моторів.
Вода, набувши қольору вина,
Літа по атмосфері «це-о-два»,
Плямуючи отрутою повітря...
А десь шумить вмираюча трава
Під стогін пересмаленого вітру.
Давай я на планету подивлюсь,
І жах людське достойнство зітре
Її передадуть по «Євроњюс».
Її переживутъ, вона умре,
Її назвуть «Землею-на-Поталу»
Для цих одвічних криз і параной.

Поетове серце

Світе ясний...
Поетове серце.,
Розмаїттям безкрайніх думок,
Не скідаючи крок,
До зірок...
У нерівному герці
Проти тих, хто бідою з очей
Без звичайних речей
Додає до безсонних ночей
Невгамовно пекучого перцю...
Серед тих, хто тебе покохав
Своє щастя ти ревно шукаєш
І молився, молився, молився...
Не сходивши доріг,
Не заходив до них на нічліг,
Не топився в любові...
Та міг.
Своїм серцем нерідко ділився.
На коханні печать,
Та думки невгамовно кричать..
Вистачає порожніх розмов.
Серед дивних рожевих снів,
Серед тисяч фальшивих слів
Не вмирає твоя любов,
Не вмирає твоя любов...

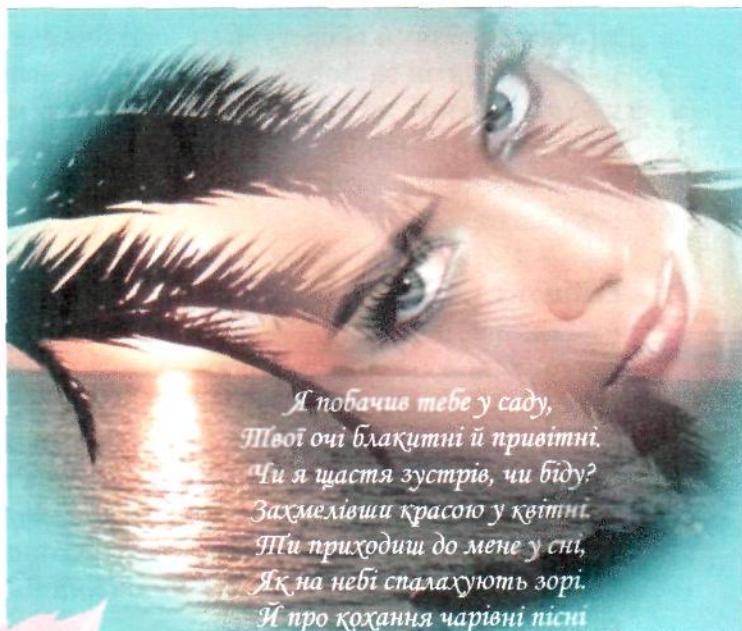

Увага! Повне зібрання поезій можна побачити в книжці "Проба крила", яка знаходиться в музеї літератури і культури рідного краю (каб. №23). Звертайтесь до Макаренко Людмили Володимирівни

Тож поспішай, бо часу зовсім мало,

Бо, може, саме ти її герой,
Її герой без грошей, без науки,
Без пам'яті, без ліку, без життя,
Спрямований на віру в чисті руки.

То, може, ти збудуєш майбуття.
То, може, ти минуле перемелеш
І, всупереч законам вічних тлінь,
До нашої зеленої оселі
Допишеш ще багато поколінь.

Я побачив тебе у саду,
Твій очі блакитні й привітні.
Чи я щастя зустрів, чи біду?
Захмелівши красою у квітні.
Ти приходиш до мене у сні,
Як на небі спалахують зорі.
Й про кохання чарівні пісні

Ти співаєш в нічному просторі.
Чорна магія любих очей
Заворожує пристрасті трунком.
І у світі буденних речей
Наші душі з'єдна поцілунком.

10 До речі ... ...

№ 5 Вересень 2011

Від першої особи

Людина, яка випромінює енергію

Якщо асоціювати людину з яким-небудь предметом, я порівняла б цю жінку з сонячним світлом, яке наповнює все навколо. Ні, точніше з яскравим променем енергії. Адже Людмила Олексіївна Барладян володіє другою (після педагогічної майстерності) головною якістю – харизмою. Пропоную поспілкуватися із цікавою особистістю, вчителем трудового навчання, майстринею «на всі руки».

- Людмило Олексійно, з чого починається світ ваших захоплень? Якими були перші творчі роботи?

- До мене натхнення прийшло не так, як до більшості, з дитинства (у родині ніхто не займався рукоділлям), а років у тридцять. Мама вчила бачити красу в усьому, ось і почала придивлятися на красиві речі. Почала з вишивки ришельє, бо вона була й залишається найбільш вишуканою й благородною. Займалася звичайною вишивкою, в'язанням. Щоб йти пліч о пліч із сучасністю, зацікавилася арт-мистецтвом: виготовлення виробів із непотрібного матеріалу. Це і картини з пластикових пляшок, квіти з пластиліну, солоного тіста, оздоблення дисків, коробок з-під цукерок, виготовлення «старовинних» книжок. Так виникла ідея створити гурток «Арт-дизайн» у школі.

- Можна сказати, що кожна Ваша робота – це перемога над собою. Якою зі своїх перемог Ви найбільше пишастесь?

- Звичайно, виробами з бісеру. Бісер був відомий на території України здавна. Так, знайдено чимало прикрас із бісеру у похованнях часів Київської Русі VIII – XII століть. Ним прикрашали вбрання, головні убори, використовували нарівні з перлами. Крім того, бісер наділяли властивостями оберегу. Сьогодні бісерне оздоблювання поширене. Сучасні вироби з бісеру різноманітні за формою, але як і старовинні, вони чудово пасують до сучасного одягу. Якщо маєш фантазію, то з бісеру можна робити дивовижні свою красою речі. На сьогодні мною творено колекцію дерев і квітів.

- Це, мабуть, дуже важко знаходитися в постійному полоні великої фантазії. Чи не виникало бажання відпочити?

- Узагалі для жінки дуже важливо себе реалізувати, а як – кожна вибирає сама. Не можна зупинятися, людина повинна йти тільки вперед. Якщо в мене удався цей крок і я досягла певних висот, з'являється нова мета, до якої прямує знову. Якщо буду стояти й не бачити перед собою мети, то автоматично піду назад.

- Тобто Ви вважаєте, що не можна плисти за течією, а треба постійно ставити перед собою цілі?

- Для мене мое заняття – спасіння від депресії (*посміхається*). Якщо поставлена мета, то з'являється бажання довести справу до кінця.

- Чи вірите Ви в знаки долі?

- Вірю в позитивну й негативну енергію, яка заповнює простір. І в те, як себе налаштуеш, так усе й удасться. Доля дас нам знаки, щоб людина могла себе перебороти. Якщо не складається, то треба переосмислити життя, щось змінити. Стараюся мислити позитивно, не звертати уваги на побутові дрібниці.

- Як сім'я, близькі люди ставляться до Ваших захоплень?

- Чоловік уже почав пишатися (*сміється*), намагається бути поруч на всіх моїх виставках.

- Що важче: виготовити щось самій чи навчити когось?

- Це однаково складна й дуже відповідальна робота. Але в дитинстві, мабуть, недограла, зatem тепер можу зробити майже все майже зі всього різними способами й навчити цьому своїх учнів.

- Які у Вас творчі плани?

- Є ідея створити в школі Свято бісеру, але поки що не хочу розголошувати усіх таємниць.

- І наочанок: рецепт успіху від Людмили Олексіївни Барладян.

- Життерадісність і гумор. Обов'язково. І зелене світло, яке є перед вами, ніколи не повинно перемикатися на червоне. Треба бути відкритою до людей. Вони завжди це сприймають і відповідають тим самим. Ось нещодавно мені сказали учні, що я «енерджайзер»: заходжу й заряджаю своєю енергетикою. (Сміється)

Ось така вона – Людмила Олексіївна Барладян. Жінка, з якою дійсно можна говорити годинами. Мабуть, секрет успіху same в цьому – у вмінні дарувати людям гарний настрій, а створювати свято в душі – це її покликання.

Розмову вела Ірина Пасько

Що нового?

Час отримувати позитифф

Наша школа – за здоровий спосіб життя! Ми праґнемо завжди бути у формі й отримувати масу задоволення від спорту, тому в нас проходив День здоров'я. Такої веселої події з нетерпінням чекали. Гарна погода, чудовий настрій учнів та учителів дав зрозуміти всім, що день буде дуже вдалим.

У цьому році день здоров'я проводився у вигляді «Веселих стартів». Учні 5-11 класів отримали багато позитивних емоцій. Не менш задоволені залишилися вчителі фізкультури та класні керівники усіх команд. Гарні конкурси та надвеселі завдання дали багато неповторних емоцій нашим учням, тому можемо разом привітати переможців і побажати всім завжди такої кількості позитивних емоцій, як і на цих «Веселих стартах».

Ось і настала доба опалого листя. Сонячні промінчики вже не так часто дарують нам своє тепло, а в нашій школі 19 та 21 жовтня відбулися осінні бали.

До малечі з початкової школи завітала Асоль, яка допомогла дівчаткам та хлопчикам здійснити мрію – перетворитися на маленьких принцес та принців. Дуже цікаво було спостерігати за маленькими джентльменами та леді в конкурсах «Візитка»,

«Мамина помічниця», «Загадки». А як завзято дітлахи демонстрували своє хобі: співали, танцювали, розповідали про улюблені книжки... А ще, як справжні кутюр'є, створювали та представляли осінній костюм.

А останній день першої чверті подарував свято учням середньої школи. Спочатку за звання «Містера та Miss Осінь» змагалися пари 5-6 класів. Вони з честью пройшли всі конкурси й перемогли найдостойніші.

Потім у боротьбу вступили старшокласники. І вже в першому конкурсі розгорілася справжня конкуренція. Учасники мали продемонструвати уривок однієї із відомих казок. Не менш цікаво було спостерігати й за тим, як пари озвучували фрагмент із мультфільму. Кожен показав власне бачення запропонованого епізоду відомого твору О. С. Пушкіна «Казка про царя Салтана».

У моменти відпочинку конкурсантів свято прикрасили вокальні та хореографічні номери.

Учасники мали змогу показати свою фантазію та креативність у конкурсі «Казко-реклама». Дуже видовищним був останній конкурс, в якому

пари змагалися в хореографічній майстерності. Тож судді, обираючи переможця, постали перед важким вибором. Перед оголошенням результатів пари помітно нервували, адже кожен зробив усе можливе. Звання «Містер та Miss школи» завоювали учениця 9-А класу Кулішова Аліна та десятикласник Жолудь Руслан. Переможці приймали привітання вже на святковій дискотеці.

Новини повідомили Євгенія Лісова, Валентина Курочкина, Вікторія Данильчук

Фотофакт

Номер підготували

Головний редактор: Ірина Пасько

Журналісти: Анастасія Дорош, Катерина Пасько, Аліна Кулішова, Євгенія Лісова, Вікторія Данильчук, Валентина Курочкина, Ростислав Перерва.